

Toda, ali to drži? Je res, da človeški razum ne sklepa na tak način? Oglejmo si nekaj vsakdanjih primerov – tokrat resničnih in ne izmišljenih kot je Ducrotov primer.

I

Pred nekaj leti smo z družino počitnice preživeli na otoku Visu, ki je zelo lep in odmaknjen otok v Jadranskem morju. Nekega dne je mojemu sinu, ki je bil takrat star štiri leta, spodrsnilo na skali, udaril se je, a ni bilo nič hujšega. Toda moja žena je pripomnila:

(2) *Le nekaj centimetrov bolj levo in lahko bi bilo usodno!*

Vse, kar je rekla, je bilo povsem hipotetično: sin ni padel nekaj centimetrov bolj levo (kjer je bila v resnici precej nevarna luknja) in sploh ni bilo usodno; toda zanimivo je, da je bil argument moje žene o resnosti sinovega padca skalaren. Poskusimo ga rekonstruirati v skladu s Toulminovim (osnovnim) modelom:

(2a) Trditev (Sklep) *Otrok je nevarno padel.*

S čim lahko to utemeljite?

(2b) Dejstvo (Argument) *Ko bi padel le nekaj centimetrov bolj na levo, bi bilo to zanj lahko usodno.*

Kako ste prišli do tega?

(2c) Utemeljitev (Topos) *Bliže ko nekdo pade nevarnemu mestu, hujši je padec.*

Povzemimo (še enkrat), kaj se je v resnici zgodilo: otrok je padel. Dobil je le manjšo modrico. A ker je bila v bližini nevarna luknja v skali, je bil njegov padec ocenjen kot zelo nevaren in celotna argumentacija je dobila skalarno obliko. Kaj se je dogajalo v glavi moje žene, ko je izrekla (2) (ali nekaj trenutkov pred tem), ne vem in pravzaprav niti ni pomembno: njen argument sem povsem razumel. Seveda bi bilo zanimivo vedeti, kako in na kakšen način oblikuje argumente razum, še posebej, kadar gre za argumente te vrste. A ker so (t. j. kadar so, kar pa ni vedno) oblikovani in predstavljeni kot skalarni, to povsem zadostuje za njihovo razumevanje, oceno in (potencialno) akcijo/re-akcijo (če je potrebna).

II

Verjetno se boste tudi sami spomnili podobne izmenjave bodisi iz vsakdanjega življenja, medijev ali od kod drugod. To niti ni tako